

[Aage Frandsen]

Det næste i forslaget, der stadig væk har noget centralisering i sig, er noget, der er affødt af den såkaldte Ribesag. Vi har svært ved at forstå, hvorfor man nu skal lave sådan en generel bestemmelse, fordi der én gang overhovedet er forekommet noget, som ministeren mente var urimeligt. Det er specielt underligt at indføre sådan en generel bestemmelse, synes vi, når man tænker på, at det er på ministeriets vegne, censor og eksaminator giver karaktererne; så skal man fra den side alligevel kunne trække dem tilbage.

Man kan selvfølgelig omvendt sige: Jamen altså hvis det er noget, der kun fremkommer én gang i hvert århundrede, sker der vel ikke noget ved at gennemføre det. Men for at eleverne kan vide, at de karakterer, de får, er blivende karakterer, forekommer det os mest rimeligt at sige: Jamen hvorfor skal vi dog lave sådan en bestemmelse, når det kun er én gang i hvert århundrede? Og det er vel det, der stort set er tale om.

Vi er tilhængere af, at gymnasieskolerne får større selvbestemmelse. Vi er tilhængere af, at de får mere selvstyre. Og den del af forslaget, der omhandler det økonomiske, er vi helt klart tilhængere af.

Det, der så er spørgsmålet, er: Hvem skal have selvstyret? Hvem skal have den øgede selvbestemmelse? Og dér skal det ikke være nogen hemmelighed, at det her, som det gjorde med hensyn til skolestyrelsen omkring folkeskolerne, forekommer os at være forkert, at man i den grad giver mere indflydelse til rektor og mindre til medarbejderne.

For at undgå enhver misforståelse vil jeg godt understrege, at det ikke er, fordi vi mener, at der ikke skal være nogen ledelse på en skole – og heller ikke en gymnasieskole. Det skal der være. Der skal træffes beslutninger. Men sådan som det er skruet sammen her, bliver rektor, jeg vil ikke sige enevældig, men det er noget, som nærmer sig enevældige tilstande.

Vi har svært ved at se, hvorfor man skal fjerne den medarbejderindflydelse, som har ligget i lærerrådene. Vi har svært ved at se, at der tidligere, hvor man jo har haft større indflydelse fra lærerside, skulle have været eksempler på, at det har haft uheldige konsekvenser. Da man havde statsskolerne, havde lærerrådene jo større indflydelse, end de har i dag, og der er ingen eksempler på, at lærerne skulle have misbrugt

den. Af hensyn til samarbejdsklimaet mener vi, at det ville være rigtigt at tilgodese medarbejderindflydelsen betydelig mere.

Når vi skal sammenfatte vores synspunkter om dette forslag, vil jeg godt understrege, at vi finder, at der er dele af det, som er gode, mens der er andre dele af det, som vi er imod, og det gælder specielt den demokratiske vinkel.

Vi er også imod den måde, bestyrelsen er skruet sammen på. Vi mener, det er nærliggende her at sige: Det er da eleverne og medarbejderne, som er skolens daglige brugere, dvs. det burde være dem, der havde flertallet i bestyrelsen. Derfor er vi også her uenige i ministerens forslag.

Men selv om vi er uenige i de her meget centrale ting, så betyder det ikke, at vi ikke vil deltage i de fremtidige forhandlinger om det her lovforslag. Det vil vi gerne, fordi vi mener, at det kan gøres meget bedre, og vi kan ikke forstå, hvis ikke det skulle kunne lade sig gøre at lave en eller anden model, som er tilfredsstillende for alle parter.

Jeg vil gerne spørge, nu når ministeren jo forhandler med parterne inden og i den her forbindelse med Amtsrådsforeningen: Betyder det så, at der er nogle bindinger, som ministeren har lagt sig fast på, og som er et resultat af, at det er forhandlet med Amtsrådsforeningen, på samme måde som det var med hensyn til skolestyrelsesloven, hvor man havde indtryk af, at Kommunernes Landsforening havde vetoret i forhold til det, der var besluttet?

Vi synes, det er godt, at organisationerne spørges, men det er Folketinget, der skal vedtage lovene, og jeg er ikke i tvivl om, at det også er ministerens principielle opfattelse. Spørgsmålet er selvfølgelig også, om det gælder i det konkrete tilfælde.

Inge Dahl-Sørensen (V):

For et halvt år siden stod vi over for en ændring på folkeskoleområdet, nemlig skolestyrelsesloven.

I dag fører vi denne linie videre og overfører styrelsesbestemmelserne på folkeskoleområdet til gymnasieområdet, dog med den forskel, at det på gymnasieområdet er ministeren, der har det pædagogiske ansvar.

I erhvervslivet diskuterer man netop i disse år begreber som kvalitet i ledelsen, decentralisering, rammestyning via budgetter og dermed